

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLIER, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alla toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement
Drie maal per week 6 frank per jaar.
Twee maanden 3 frank per jaar.
Een maand 1 frank per jaar.
Ken blad afzonderlijk 10 centiem.
De abonnements zijn vooraf betaald.
Aankondigingen 15 cent per drukregel.
Reclamen, verzoeken en andere artikelen vooraf van hinnen in het blad: 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 15 MEI 1897.

Van alles wat.

De Kamer heeft de laatste artikelen gemaakt van de wet bestemd om de kleine landelijke eigendommen te begunstigen. Dat zal eene nieuwe weldaad zijn voor de landelijke bevolking, wiens lot ten rechte der regering bezorgd maakt.

Nu zal M. de Smet-de Naeyer, zooals hij het in de Kamer heeft aangekondigd, zich bezighouden met de inrichting van het landbouwcabinet. Ziedaar de maatregelen, waarmee het gouvernement de uitdagingen van het socialisme beantwoordt, 't welk zich nu in 't hoofd heeft gezet, aanhangers te winnen onder de landelijke bevolking.

De socialistenpartij zal er aan zijn voor hare propaganda. De landbouw zal zich niet in de doeken laten doen door zulke apostelen, die, alhoewel zij bevoorren hem niet van zijn bezit te willen berooven, hem den collectieven eigendom zoo verleidelijk mogelijk trachten af te schetsen.

Deze leerstellingen, zelfs wanneer zij ingekleed en vermomd zijn, zooals de leiders der socialistische groep het deze week gedaan hebben, hoezemen aan onze eerlijke en werksame bevolking slechts afkeer en walging in. En noch de bleemende houding van *Citoyen Vandervelde*, noch de nevelachtige theorieën van professor Denis, zullen onze christene boeren de blaas van het collectivisme voor lanteerens doen aannemen.

Indien de zaak van de verplichte school geen verloren zaak was, zou zij het geworden zijn in het debat, dat in de Kamer heeft plaats gehad.

MM. Schollaert en Woeste hebben zeer goed bewezen dat deze zoegezede vooruitgang geëischt door avontuurlijke politiciërs, niet alleen gevaarlijk, maar nutteloos is.

Vernemenlijvanden en verbeterer van de vrije scholen. Daarin ligt het heil, en 't weis dat de familielevens het begrijpen, is de gedurige aangroei der bevolking van de katholieke scholen.

Wanneer de overreding volstaat, waarom dan een beroep doen op den dwang? En dan, welke oorzaken van de Staat het wapen der verplichtende school in handen te geven!

Veronderstelt dit principieel aangenomen en in 't werk gesteld onder het ministerie van Humbecq: 1° Ware de verplichtende onzijdige school; 2° Ware de goddeloosheid, toegepast op straf van gevangenis en boete.

Blijven wij in de belgische traditie, die niet aannemt dat men het gezag der zielen aan de Staat overlevert.

De Staat is vandaag kristen; maar laat ons niet vergeten dat hij gisteren vrijmetselaar was en vervolger, en het ook niet onmogelijk is dat hij het nog worden.

In de diplomatische salons, denkt men dat de grieksch-lurkse oorlog zij einde naderd. Griekeland is ten einde krachten, en zoo de tusschenkomst nog wat op zich laat wachten, loopt men gevaar dit rijk te zien vallen in evenen wantoestand, gelijk aan dien van Kreta.

De mogendheden vreezen, naar 't schijnt, in Athene eene revolutie te zien uitbreken, die de regerende dynastie, en zonder twiifel de monarchie, zelf zou ten gronde riehien. Dit voorzicht heeft eene einde gemaakt aan hante arzeling, en zij zullen bunter tusschenkomst opdringen.

HET RAADSEL VAN CHIN

Minuten lang zat zij daar, met het gelaat in de banden, proevende hoe bitter het leven wel worden kan. Het scheen eene eeuwigheid; maar toch sprak of verdroefde zich nimmer. Af en toe werd de stille stroom van een saakken of een zacht geruis verbroken.

Doch line's moed was buitengewoon, hare wiskracht iets wonderlijks. Langzaam riehien in dit waerste nu haars levens, raspte zij zich bijeen en verzamelde hare krachten tot de strijd. Toen zij weer opkeek, was haar gelaat alieit om 't zinnig bleek en verrokken. Doch hare oogen stonden klaar, haar mond te koud vastberaden, en hare stem kloek helder.

Gij becht mij van moord, moajor Query, sprak zij met eene zoderlinge kalme in houding en toon: Dat is geen kleingheid. Weet gij dat wel.

Zeker, antwoordde hij, zich verhoedende over hare zelfbeheersching. Dat is geen kleingheid.

En gript gij die bechtiging zoo m ar uit uw eigene lichtverderheid, of meent gij eenigen grond van hoer's r'oor te kunnen aanhalen? vroeg zij hem, niet zonder eene spottelijke glim.

Dat zult gij zelve kunnen beoordeelen, meijvorde, zoodra ik mijne geestes-zicht hebben overgeloed.

Aha! Gij hebt dus gegevens... en de heele zaak is met eene eene droom van u... een poezige droom? Wel, ik ben nieuwsgierig

A la bonne heure! Zij hadden daarmede moeten beginnen, en hunne werkloosheid heeft maar al te veel bloed doen vloeien.

Wij zullen zien of die mogendheden, na Griekeland te hebben laten verpletteren, onder voorwendsel dat het eene les noodig had, bijden Turk de woeste bloedorstigheid zullen weten in te toonen, die de zeepraai heeft ontkeend.

Een maas is te beklagen, namelijk koning George. Geheel in de macht der radikalen zijnde, kan hij enkel van Europa zijn heil verwachten. En moest hij het wagen er eene smeekende hand naar nit te steken, al de opgewonden *chauvinis*, die hem omringen, zouden hem als verrader des vaderlands uitroepen.

Het besluit, dat Europa uit eigen beweging moet handelen, en vooral selfhandelen.

De Heiligen van Wintershoven.

De kerk van St Pieter te Wintershoven was dus in bezit van een kostbaren schat: de stoffelijke overblijfsels van de heiligen Landoldus, Amanius, Vinciana, Adaltrudis, die van hune gezellen en gezellinnen, en van de heilige Landrada.

De almachtige God, in zijne oneindige goedheid, heeft dan ook die plaats willen vereeren met vele mirakelen, die aan de gevreesde der heiligen geschieden. Van alle gevezen en kwamen er menschen om hulp en vertroosting smeeken in hunne ziekten en droefheden, en zeer dikwijls zag men er verheugd van daar vertrekken, door de voorspraak der groote Heiligen bigestaan.

Onder de regering van den heiligen bisschop Floribertus (737-746), zoon en opvolger van den heiligen Hubertus, werden die wonderen met zorg onderzocht, en de bisschop bestoet de heilige verklaring te vragen en de relikwieën ter vereering uit te stellen. De lichamen werden dan uit de graven genomen en in rijkversierde kasten gelegd, die op het altaar geplaatst werden, om door de geloovigen vereerd te worden. De plechtigheid had plaats op den 1 December.

Op het einde der negende eeuw, werd het bisdom en de omstreken schrikkelijk geteisterd door de Noormannen. Deze barbaren, uit Scandinavië herkomstig, plunderden de steden, de kerken en de kloosters. Om de kostbare relikwieën van Wintershoven tegen hunne roofzucht te beschermen, verborg men ze onder de aarde.

In 934, trokken de Hongaren de Maas over en kwamen op hunne beurt gansch Hassegouy verwoosten, waar zij het voorname-lijk op de kerken gemunt hadden. De bewoners verborgen hunne kostbare voorwerpen, en zoo deed ook de pastoor van Wintershoven met de overblijfsels der heiligen, die eene tweede maal onder de aarde verborgen werden. Dit geschiedde onder de regering van bisschop Rutherius (933-935).

Tijdens de regering van bisschop Eraclius (959-974), had zekere Lantzo het god van Wintershoven in leen van de abdij van Gent. Deze Lantzo werd, ter oorzaak van zijn denigmaan leven, van God verzoeken om de heiligen van Wintershoven hune vroegere vereering terug te bezorgen. Hij trok naar Luik en smeekte den bisschop de toelating af om de heilige lichamen uit de aarde te mogen nemen en te vereeren gelijk voorheen. Eraclius siemde dadelijk daarin toe en hij zond zijne aartsdiaken Bono met twee aartspreesters om de verheffing plechtig te regelen. Een groot aantal priesters van Tongeren, St Truiden, Bilson en Munster-

om te booren wat gij tegen mij aan te voeren hebt.

— Dat kan ik wel denken, ja... Nu, gij hebt het recht om dat te hooren... en gij zult het hooren, op staanden voet als gij dat verlangt.

— O ja; hoe eerder hoe liever... Nerm plaats, als ik u verzoeken mag. En u ook, M. Alabone.

Wilt gij mij wel voor een oogenblik ver-schoonen? Ik moet even iets halen, zegde Query, en terwijl hij de kamer verliet, riep zij hem na:

— H-b de goedheid, moajor Query, aan de bedienden te doen weten dat ik voor niemand zal bidden. Ik verlang niet gestoord te worden door bezoekers.

Query kwam spoedig terug met een valies, dat hij naast zijnen stoel neerzette.

— Een oogenblik! zegde line... Voor gij verder gaat, eene vraag: Is er politie in huis?

— Niet dat ik weet, antwoordde Query, doch dit vermoeden pijpelijk getien.

— Ik kon niet weten welke buitengewone maatregelen gij misschien reeds noodig hadt genomen. Nu ter zake, als ik u verzoeken mag.

Hare houding was obrispreklijk, en dit maakte voor Query de taak nog zoover te zwaarder. Wet hield hij zichzelven voortdurend voor, dat dit niets dan eene meesterlijke onbeschaamdheid hareijds was.

Doch deze verklaring bevredigde hem maar half; want, wat het dan eene wrede mocht, onbeschaamdheid of gerustheid, het maakte indruip om hem en schokte hem in zijn eigen zelfver-trouwen als haar beschuldiging.

Het bracht hem van de wijs, het ontzoude hem, en van gansch harte wenschte hij haar stalen gezicht en hare lieve houding naar het evenicht.

In de eerste plaats, miss Knivert, zoo begon hij, gij zijt louch, niet waar?

Ken spottend lachje speelde over haar bleek gelaat.

— Oordelt u het passend en billijk, moajor Query, mij vragen te stellen, waarop de antwoorden mij zouden kunnen bevestigen bij mijne verdediging? zegde zij.

Hierop knop. Query in.

bilsen werden ontboden om die plechtigheid bij te wonen. Men vond het eerst eene kist, die de lichamen bevatte van Landoldus en Amanius, herkekenlijk aan twee stenen, waar de namen op stonden en waarop de hoofd en rusten. Daarna vond men nog eene kist met het lichaam van de heilige Vinciana, met een zilveren kruis op de borst; in eene derde rustte het lichaam van de heilige Adaltrudis. Die relikwieën werden in processie gedragen onder het zingen van Litaniën en van de vereering der geloovigen uitgesteld. Verscheidene mirakelen hadden er plaats, behgeve de vroegere roem der heiligen bij de geloovigen herstelde.

Lantzo had eene echtgenoot, Siegebuzig geheeten, een zeer godvruchtige vrouw, die aan eene smartvolle ziekte leed; haar lichaam was opgezwellen; in al hare ledematen leed zij groote pijnen; zij had haren reukst verloren; alleen vond zij nog wat smaak in het water der bron; wilde zij ergens komen, dan moest zij gedragen worden. Die kwellingen waren begonnen, toen de aartsdiaken, met zijn gezelschap van Wintershoven vertrokken was, en zij had ze een gansch jaar verduidigd verdragen. Op zekeren dag, toen zij wat in slaap gevallen was, meende zij de heilige Landrada voor haar te zien staan, die haar vertoofte haar lichaam met die van de heiligen Adrianus en Julianus uit de donkere aarde te doen opgraven. Siegebuzig verhaalt het visioen aan haren man; doch deze, met de gedachte op al de moeiten, die hij zich het jaar te voren gegeven had, zocht de zaak nog wat uit te stellen. Landrada verschoof op nieuw aan Siegebuzig, vermaant haar nogmaals al hooren dat het niet noodig was den bisschop of andere geestelijken te doen komen en dat de pastoor Sarabert van Wintershoven met twee of drie priesters van de omliggende plaatsen de zaak wel zouden verrichten. Lantzo's echtgenoot wilde van geen uitsstellen meer hooren; zij deed twee of drie priesters met de ontremt roepen, en toen deze, op 5 Maart, gekomen waren, deed zij zich tot in de kerk dragen. Zij had geen reuk meer, of de diagen moesten volbracht wezen. De priesters begonen de aarde te ontgraven op de plaats, die Siegebuzig huu had aangewezen; en ziet, nauwelijks hadden zij onderhandeld voor diep gegraven, of zij kwamen al op drie zerken uit, waarin de heilige lichamen lagen van Landrada, Adrianus en Julianus, met de namen op briefkens geleekend.

Ouder-tusschen was uit Siegebuzig voeten zoo veel eeren en veiligheids geloopten op den vloer der kerk, dat het bijna ongelooftbaar is, « ten waere, zegde de schrijver van over twee eouwen, de E. H. pastoor van Wintershoven, Lambertus de Heers, dien wij nog aangehaald hebben, dat het selve door eene zoo eerwerdigde en een persoon van grooten gelouve, die ontent dien tijd geleef heeft, ende Bisschop was van Luick, beyluyt ende beschreven wort », namelijk door bisschop Notger (973-1008). Van hare langdurige kwaal was Siegebuzig geheel genezen. Zij is te voet naar huis gekerd, na God verrijkt geloofd en gedaakt te hebben, evenals de heiligen van Wintershoven, en heeft met den besten eelst aan den feestelijken maaltijd meegedaan, die voor de priesters was opgericht.

De heerlijkheid van Wintershoven was, zgeden wij, een leen van de abdij van Sint Bavo te Gent. De kloosterlingen van St Bavo vernamen welke goeds vrucht het volk had voor de heiligen van Wintershoven, hoe die godsvrucht dagelijks toenam en hoe God

— Ja, mevrouw, sprak deze, ik geloof dat de opmerking van miss Knivert gegrond is.

— Ziet goed, heraan Query. Dan zal ik mij bepalen tot eene eenvoudige opsomming van feiten... Gij miss Knivert, zijt louch; en de Squire was het niet. De Squire werd dood gevonden in de kamer, line ontstelde, door de hoofd geschoten met een pistool, eene revolver, die los in zijne link-rhand rustte. Hieruit liet ik af, dat hij neergeschoten werd door een liedsch pistool, die om aan zelfmoord te doen geloven, het wapen in zijn hand drukte, doch daarbij over zich nooit met de linkerhand doodschietten.

Line haalde uit haren zak een klein, in voor-geval notaboekje, waarin zij haastig eene korte aantekening neerkraabde.

Query wachtte totdat zij hi-rmes gereed was. — Nu kom ik tot een ander punt, heraan hij; en meteen lakte hij zich, opende het valies, baalde daaruit line's peersch zijde kleed, en legde dit op zijn knie.

Line's gelaat was eene studie, toen zij dit stuk voor zich nam.

— Dit hier, voor Query voort, is het kleed, miss Knivert, dat gij dreept op den avond van den moord. Ik kan dit bewijzen. En zij heb sedert dien avond dit kleed nooit meer gedragen, maar het heb weggegeven, omdat de aanblik er van u hinderlijk was... Doch dit is nog niet alles. Wree zo goed en te rees even hoer.

Wij sloeg den slip op en toonde haar de be-kekte voring, van een pen stuk was uitgevonden.

— Zie eens hier 't herbaalde bij: Ziet gij deze plek wel?

Het laatste spoor van kleur verveed van haar gelaat, en een blink wilde ontsteking stuurde er uit hare oogen.

— Die pl-k? siet zij uit, schier toonalos: Die plek?... Wat is dat voor een plek?

— Dat is bloed — zijn bloed, antwoordde Query: Het stuk, dat gij uitneemt niet, is te Londen door onskundigen onderzocht geworden, en zij hebben met de meest mogelijke be-slistheid verklaard, dat deze vlekken door mensche-bloed v'oorzakt zijn. De vraag is dus nu: Hoe kwam dat bloed aan den slip van u? Gij niet en wel speciaal aan dit kl-rd, dat u niet een kleerks verwijderd hebt, hoewel het nog zoo goed als nieuw is?

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

— Nu dan, de Squire, dit weet ik, liet alijd zijne benoedigheden uit Londen komen, was voor u. En waarom? — Omdat wel d-revolu-der onder u b'ris was, maar niet de kardoen-ven. De Squire pluchtte niet in deze schuil — hij was naar eene schuil in eene der kerk-assen — te berge. De schuil werd ont-gesloten, maar de revolver werd er nooit gelou-voeged. Zoo dikwijls de Squire er ure had geschooten, zorde hij — ik heb het hem dikwijls genoeg zieu doen — dat al de kamers gelidigd waren, voor hij het wapen wegbrag. Waar hij zijne kardoen bewaarde, dat weet ik niet;

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

— Nu dan, de Squire, dit weet ik, liet alijd zijne benoedigheden uit Londen komen, was voor u. En waarom? — Omdat wel d-revolu-der onder u b'ris was, maar niet de kardoen-ven. De Squire pluchtte niet in deze schuil — hij was naar eene schuil in eene der kerk-assen — te berge. De schuil werd ont-gesloten, maar de revolver werd er nooit gelou-voeged. Zoo dikwijls de Squire er ure had geschooten, zorde hij — ik heb het hem dikwijls genoeg zieu doen — dat al de kamers gelidigd waren, voor hij het wapen wegbrag. Waar hij zijne kardoen bewaarde, dat weet ik niet;

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

— Nu dan, de Squire, dit weet ik, liet alijd zijne benoedigheden uit Londen komen, was voor u. En waarom? — Omdat wel d-revolu-der onder u b'ris was, maar niet de kardoen-ven. De Squire pluchtte niet in deze schuil — hij was naar eene schuil in eene der kerk-assen — te berge. De schuil werd ont-gesloten, maar de revolver werd er nooit gelou-voeged. Zoo dikwijls de Squire er ure had geschooten, zorde hij — ik heb het hem dikwijls genoeg zieu doen — dat al de kamers gelidigd waren, voor hij het wapen wegbrag. Waar hij zijne kardoen bewaarde, dat weet ik niet;

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

— Nu dan, de Squire, dit weet ik, liet alijd zijne benoedigheden uit Londen komen, was voor u. En waarom? — Omdat wel d-revolu-der onder u b'ris was, maar niet de kardoen-ven. De Squire pluchtte niet in deze schuil — hij was naar eene schuil in eene der kerk-assen — te berge. De schuil werd ont-gesloten, maar de revolver werd er nooit gelou-voeged. Zoo dikwijls de Squire er ure had geschooten, zorde hij — ik heb het hem dikwijls genoeg zieu doen — dat al de kamers gelidigd waren, voor hij het wapen wegbrag. Waar hij zijne kardoen bewaarde, dat weet ik niet;

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

— Nu dan, de Squire, dit weet ik, liet alijd zijne benoedigheden uit Londen komen, was voor u. En waarom? — Omdat wel d-revolu-der onder u b'ris was, maar niet de kardoen-ven. De Squire pluchtte niet in deze schuil — hij was naar eene schuil in eene der kerk-assen — te berge. De schuil werd ont-gesloten, maar de revolver werd er nooit gelou-voeged. Zoo dikwijls de Squire er ure had geschooten, zorde hij — ik heb het hem dikwijls genoeg zieu doen — dat al de kamers gelidigd waren, voor hij het wapen wegbrag. Waar hij zijne kardoen bewaarde, dat weet ik niet;

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

— Nu dan, de Squire, dit weet ik, liet alijd zijne benoedigheden uit Londen komen, was voor u. En waarom? — Omdat wel d-revolu-der onder u b'ris was, maar niet de kardoen-ven. De Squire pluchtte niet in deze schuil — hij was naar eene schuil in eene der kerk-assen — te berge. De schuil werd ont-gesloten, maar de revolver werd er nooit gelou-voeged. Zoo dikwijls de Squire er ure had geschooten, zorde hij — ik heb het hem dikwijls genoeg zieu doen — dat al de kamers gelidigd waren, voor hij het wapen wegbrag. Waar hij zijne kardoen bewaarde, dat weet ik niet;

— Hebt gij gehoord, miss Knivert, vroeg Query. Line knikte met het hoofd.

door talrijke wonderen, aan zijne oneindige goedheid en almacht en aan de molliche voorspraak der heiligen verschuldigd, die postvrucht bekrachtigde. Doch eene zaak bekommerde hen, namelijk dat de kostbare relikwieën maar slecht bevrijd waren van kruisvalven, goddelooze en moedwillige aanrondingen in eene opene plaats, gelijk het door Wintershoven. Zij waren dan ook vooremens dien kostbaren schat te vragen voor hun klooster en hem aldaar in veilig-heid te bewaren. Zij stuurden hunc an-vraag aan Paus Johannes XV, aan den bisschop Notger van Luik en aan keizer Otto II, en de zaak werd hun vergun.

Toen Lantzo zulks vernam, besloot hij eene relikwie van ieder van de zeven heiligen, Landoldus, Amanius, Adaltrudis, Vinciana, Landrada, Adrianus en Julianus te nemen. Dat zou geschieden op eenen feestdag van Paschen. Hij gaf dan het bevel van de relikwie naar de gestelde plaats over te dragen. Maar degene, die met den schat geladen zijn, aan de deur der kerk gekomen om uit te gaan, bijeen eensklaps afstalan, zoo vast als de boomen in de aarde, en al poogden zij vooruit te gaan, het was hun onmogelijk. Lantzo zag nogtans van zijn voornemen niet af: hij bracht den geheelen dag en de nacht over met bidden, en deelde midtelijk almoezen uit aan de armen 's Anderdaags vond hij dat God nog niet toestemde in zijne begeerte. Hij bleef niettemin in zijne godvruchtige oefeninge vol-herden; zeven dagen lang bracht hij over met vasten en bidden en zeven maal her-nieuwde hij zijne pogingen, doch te vergeefs. Hij gaf dan het negende deel van de op-bergsel zijner grooden aan de kerk van Wintershoven en hij begiftigde de kerk van Sabenenha, waar hij de relikwieën wilde plaatsen. Alsdan gelukte hij er in de drie relikwie uit de kerk van Wintershoven te doen dragen.

Subnenha, een eigendom van Lantzo, is hoogstwaarschijnlijk het hedendaagsch dorp Nederheim.

Na den dood van Lantzo, werden de relikwie der heiligen van Wintershoven overgebracht naar de abdij van Gent, op 23 Maart 980.

Verscheidene wonderen hadden bij die gelegenheid plaats.

(Wordt vervolgd.)

FEESTELIJKHEDEN TE WINTERSHOVEN.

— Vrijdag, 21 Mei, plechtige overbrenging, van Guzyton naar Wintershoven, der Reikwieën van St Landoldus, van St Vinciana zize zuster, van St Amanius, zine diaken, die te Wintershoven heilige hebba, en van St Landrada, die geleef heeft te Munsterbilsen. De relikwieks waaria die heilige overblijfsels liggen opzestolen, is een prachtig geschenk van L. Hoog, den Bisschop van Antwerpen, ziedende sedert de 10^e eeuw.

Zaterdag, 22 Mei, wijding der herbouwde kerk van Wintershoven.

— O God! met u meik u, moajor Query, zoo zult gij ook wel weten waarom ik hem dood-schoot?

— Ja, zeker weet ik dat, antwoordde hij: Uwe drijfveer was even laag als uw misdad. Gij hadt bij mijne ooms geneeheid ontrokken, zoodat hij mijn naberschap van mij op u overdroeg. Doch toen kwam ik er tijt, niet lang geleden, dat zijne gevoelens jegens mij eene verandering om te worden afgehaald. Wij legde dit aan den dag door zijn plan om een nieuw testament te maken, ten zijne gunste. Dit trachtet gij hem te ontzeden; en toen betogen en redden er a nit-bij, naamt gij uwe toelucht tot geweld. Doch gij kwamt te laat, zooda blykt uit de beschikking die wij zoeveen bevestigd gevoeden. Dat gij met des Squire's plan bekend wart, dit bewijst zonne-klar de brief, dien gij onderschept, opende en be-heldt.

— Wat is dat voor eenen brief? vroeg zij snel.

— Hieraan zult gij hem z-ker wel herkennen. Line zag er naar, en een diepe blek ste g'baar naar het gelaat.

— Hoe 't gij aan den brief gekomen? vroeg zij drijf.

— Ik heb hem genomen — uit uw toilettoed, antwoordde Query, thans op zijne beurt kleu-derde hij bevoorde mij toe — niet u.

— Ha, nu begriep ik het! Gij hebt dieve

— Ja, prevelde zij — hoe — hoe kwam het daar aan?

— Dat zal ik u zeggen, miss Knivert. Het is er aan gekomen doordien gij onnadankend uw kleed door des Squire's bloed hebt laten sloopen — een half doeken... Wat hebt gij daartegen te zeggen?

— Geen antwoord.

— Dan, heraan Query, moet ik u aandacht vestigen op den datum. Sheebear ontving uwe bestelling op 9 Mei, en voerde haar terstont uit. Gij ontvingt het pakke op den 10. Vier dagen daarna, in den nacht van den 14^{en}, schoot gij den ouden man in koelen bloede dood.

Line buiverde zicthaar.

— O God! met u meik u, moajor Query, zoo zult gij ook wel weten waarom ik hem dood-schoot?

— Ja, zeker weet ik dat, antwoordde hij: Uwe drijfveer was even laag als uw misdad. Gij hadt bij mijne ooms geneeheid ontrokken, zoodat hij mijn naberschap van mij op u overdroeg. Doch toen kwam ik er tijt, niet lang geleden, dat zijne gevoelens jegens mij eene verandering om te worden afgehaald. Wij legde dit aan den dag door zijn plan om een nieuw testament te maken, ten zijne gunste. Dit trachtet gij hem te ontzeden; en toen betogen en redden er a nit-bij, naamt gij uwe toelucht tot geweld. Doch gij kwamt te laat, zooda blykt uit de beschikking die wij zoeveen bevestigd gevoeden. Dat gij met des Squire's plan bekend wart, dit bewijst zonne-klar de brief, dien gij onderschept, opende en be-heldt.

— Wat is dat voor eenen brief? vroeg zij snel.

— Hieraan zult gij hem z-ker wel herkennen. Line zag er naar, en een diepe blek ste g'baar naar het gelaat.

— Hoe 't gij aan den brief gekomen? vroeg zij drijf.

— Ik heb hem genomen — uit uw toilettoed, antwoordde Query, thans op zijne beurt kleu-derde hij bevoorde mij toe — niet u.

— Ha, nu begriep ik het! Gij hebt dieve

— Ja, prevelde zij — hoe — hoe kwam het daar aan?

— Dat zal ik u zeggen, miss Knivert. Het is er aan gekomen doordien gij onnadankend uw kleed door des Squire's bloed hebt laten sloopen — een half doeken... Wat hebt gij daartegen te zeggen?

— Geen antwoord.

— Dan, heraan Query, moet ik u aandacht vestigen op den datum. Sheebear ontving uwe bestelling op 9 Mei, en voerde haar terstont uit. Gij ontvingt het pakke op den 10. Vier dagen daarna, in den nacht van den 14^{en}, schoot gij den ouden man in koelen bloede dood.

Line buiverde zicthaar.

— O God! met u meik u, moajor Query, zoo zult gij ook wel weten waarom ik hem dood-schoot?

— Ja, zeker weet ik dat, antwoordde hij: Uwe drijfveer was even laag als uw misdad. Gij hadt bij mijne ooms geneeheid ontrokken, zoodat hij mijn naberschap van mij op u overdroeg. Doch toen kwam ik er tijt, niet lang geleden, dat zijne gevoelens jegens mij eene verandering om te worden afgehaald. Wij legde dit aan den dag door zijn plan om een nieuw testament te maken, ten zijne gunste. Dit trachtet gij hem te ontzeden; en toen betogen en redden er a nit-bij, naamt gij uwe toelucht tot geweld. Doch gij kwamt te laat, zooda blykt uit de beschikking die wij zoeveen bevestigd gevoeden. Dat gij met des Squire's plan bekend wart, dit bewijst zonne-klar de brief, dien gij onderschept, opende en be-heldt.

— Wat is dat voor eenen brief? vroeg zij snel.

— Hieraan zult gij hem z-ker wel herkennen. Line zag er naar, en een diepe blek ste g'baar naar het gelaat.

— Hoe 't gij aan den brief gekomen? vroeg zij drijf.

— Ik heb hem genomen — uit uw toilettoed, antwoordde Query, thans op zijne beurt kleu-derde hij bevoorde mij toe — niet u.

— Ha, nu begriep ik het! Gij hebt dieve

Jozar. — 1° Afdeling vrouwen; 2° Afdeling mannen.

4° Groep. — De H. ROZENKRANS. — De 13 Mysterien van den Rozenkrans, voorgesteld door bruidjes.

D-ze groep is gevolgd door de Koningin van den H. Rozenkrans met Engelen.

5° Groep. — DE STRIDENDEN. LIJDENDEN-EN ZIEKELIJKEN KRAN, voorgesteld door jonge meisjes. — 1° In de roode kleed met gouden degen; 2° de strijdende kerk; 3° In zwarte kleed met boelen en doornen; 4° de lijdende kerk; 5° In gele kleed met palmtakken; 6° de zeepraelende kerk.

6° Groep. — St PETRUS IN DE ROELEN. PASTOOR der kerk van Wintershoven. — De H. Petrus dragende de sleutels van 't Rijk der Hemelen en de kofens zijner gezoegen, is bewaakt door twee soldaten.

7° Groep. — DE BEDIENEN DER HEILIGEN VAN WINTERSHOVEN, voorgesteld door vier meisjes, dragende: 1° Het Kruis, (zinebeeld van hant levende geloof); 2° Het Anker, (zinebeeld van hante hoop en betrouwen op God); 3° Het Hart, (zinebeeld van hante